

Urunk megkeresztelkedése vasárnapja – 2014. január 12.

Két nyaraló fiatalember összebarátkozott a tóparti üdülőben, ahol nyári szabadságukat töltötték. Egyik este úgy döntöttek, átsónakáznak a túlpartra, egy vidám szórakozóhelyre, és csapnak egy görbe estét. Át is keltek a tavon, és valóban jól érezték magukat: eszegettek, táncoltak, ittak is egy pár pohárával. Éjfél után aztán úgy döntöttek, ideje visszavezni a szállodába és nyugovóra térni. Kissé tántorogva lementek a partra, beültek a csónakba és teljes erejükből evezni kezdtek. Már legalább két órája eveztek, s jócskán belefáradtak. Egyikük megkérdezte: „Te, nem kellett volna már elérnünk a túlpartot?” „De, szerintem már elég régen!” – válaszolta a másik. „Biztos nem eveztünk elég határozottan, nem nyomtuk elég mélyre a lapátokat!” Még határozottabban, erőteljesebben kezdtek evezni, de nem tűnt fel a túlsó part. Így érte őket az első hajnali napsugár. Akkor a felderengő fényben végre észrevették, hogy a csónak kötelét nem oldották el, azért vergődtek egy helyben minden erőfeszítésük ellenére.

Az ember életének egyik legmeghatározóbb, legfontosabb pillanata az, amikor ráébred a küldetésére, amikor felismeri a legfőbb célját. Amikor megérzi, megérti, hogy minden cselekedetének, erőfeszítésének, fájdalmának és örömeinek végső soron egyetlen irányba kell mutatnia, élete minden rezdülését egyetlen legfőbb érték motiválja és kapcsolja egységbe. Ez a pillanat – egy felismerési és elköteleződési folyamat végső pillanata - a leghatározottabb lépést jelenti a boldogsága felé vezető úton. Milyen kár, hogy ma sok-sok ember nem éli át ezt az élményt! Nem ismeri fel, helyesebben nem akarja felismerni élete végső célját, boldogságkeresése igazi irányát. Így arra kárhoztatja magát, hogy vergődjön, fáradjon, örüljön és szenvedjen, de mindezt mélyebb értelem nélkül, valódi fejlődés, előrelépés nélkül. A keresztség szentsége, annak felvétele az elköteleződésnek, életünk csónakja helyes irányba állításának a pillanata lehet.

Jézus megkeresztelésének történetében az egyik legfontosabb mozzanat az Atya megszólalása, Aki kinyilvánítja, hogy szeretett Fiának vallja Jézust és küldetését szán neki. Jézus pedig épp azért veszi magára János keresztségét, hogy ezzel megmutassa: felismerte és vállalja ezt a küldetést. Életének célja, értelme az Atya akaratának teljesítése lesz. Jézus nem azért merül alá a Jordán habjaiban, hogy kifejezze bűnbánatát, hiszen nem követett el semmi bűnt. A keresztség szentségének azonban a bűn eltörlése mellett van egy másik, szintén nagyon fontos tartalma is: az ember kinyilvánítja benne, hogy felismerte istengyermeki méltóságát, és kimondja az IGEN-t az őt szerető és örök boldogságra hívó Istennek. Ettől a naptól kezdve elkötelezi magát az Atya iránti szeretetre, az Ő akaratának követésére. Jézus ebben akar példát adni nekünk, embereknek. Meg akarja mutatni, hogy mindannyiunk életének átfogó értelme, végső célja van, ami határozott irányt adhat a döntéseinknek, tetteinknek. Már az ószövetségi olvasmány csodálatos szavakkal ecseteli ezt a küldetést: az örömhír szolgájának lenni, a szabadulás hírnökének lenni minden ember felé! Tanúságot tenni arról, hogy Isten gyermekei vagyunk, hogy Isten végtelenül szeret minket, számít ránk, boldoggá akar tenni minket! És meg is mutatni Istennek ezt a szeretetet minden ember felé a saját szeretetünkkel, szolgálatkészségünkkel, megbocsátásunkkal, áldozatvállalásunkkal. Ez volt a célja Jézus földi életének, ez nyilvánult meg minden szavában, cselekedetében. Ugyanez a célja, az értelme minden hívő keresztény életének is. Valójában minden ember életének ez lenne a célja, értelme. A keresztségre tudatosan készülő és azt felvállaló ember azonban fel is ismeri ezt a küldetést. Eloldozza csónakját a parttól és – Jézust követve - megkezdí az evezést a helyes irányba. Aki pedig gyermekkorban nyerte el a keresztséget, annak lehetősége van arra, hogy belenöve az istengyermekség kegyelmébe, felnőtte válva a hitében, ő maga is kimondja saját meggyőződéssel az elköteleződés szavait a Mennyei Atya

felé. Amikor rádöbbenünk a keresztségnek erre a csodálatos, mély értelmére, akkor tanuljuk meg igazán megbecsülni, értékelni ezt a szentséget, annak méltóságát.

A keresztség azonban nem csupán az ember elköteleződése Isten mellett, hanem sokkal inkább az Isten elköteleződése, szeretet-megnyilvánulása az ember felé. Az Atya előbb szeret minket, ezért érezzük meg az Ő vonzását, ezért ébred fel a szívünkben a vágy is arra, hogy válaszoljunk erre a szeretetre. Az Atya irántunk való elköteleződése azt is jelenti, hogy életünk céljának, értelmének megvalósításában nem vagyunk csak a saját erőnkre, képességeinkre hagyva. Isten velünk van, a keresztség szentségében kiárasztja ránk az Ő Szentlelkét, s bekapcsol minket emberré lett Szent Fiának, Jézusnak a testébe. Isten ereje, jelenléte hatja át életünket, teszi még hatékonyabbá, hűségesebbé a tetteinket. A keresztség szentsége tehát lehet egész emberi életünk céljának, küldetésének felismerése és az arra való elköteleződés, valamint megerősödés, alkalmassá válás a kegyelem által arra, hogy ezt a célt elérjük, ezt a küldetést minél maradéktalanabban teljesítsük.